

Jak motywować swoje dziecko do nauki?

Praktyka szkolna pokazuje, że uczniowie uczą się mechanicznie wtedy, kiedy nie znają celu i przeznaczenia wiedzy, gdy wątpią w jej wartość oraz zastosowanie w życiu. Dziecko, które nie otrzymało odpowiedzi na nurtujące je pytania typu: „Po co ja się tego uczę?”, „jak to wykorzystam?” zapoznaje się z nimi tylko powierzchownie, pamięta je krótko i nie jest w stanie ich zastosować, a nawet odtworzyć.

Na motywację wpływa zarówno to jaki багаż doświadczeń ma dziecko, jak również jego otoczenie. To one kształtują gotowość dziecka do uczenia się. Chcąc zrozumieć motywację naszego dziecka warto zwrócić uwagę na to, czy dąży do tego czego pragnie i unika tego czego się obawia. Warto więc dowiedzieć się czy dziecko uczy się by mieć wiedzę, czy po to by uniknąć złej oceny. Ważne jest też to, jak mocno na coś pracuje oraz jak to przeżywa.

Skupmy się zatem na tym, by być nastawionym pozytywnie na wyłapywaniu mocnych stron swojego dziecka. Kiedy narysuje pierwsze szlaczki pochwalmy raczej zaangażowanie, zamiast krytykować zagniecioną kartkę. Będzie wtedy chętnie rysować, a zagniecenia z czasem znikną.

Pamiętajmy o tym, że dzieci lubią zasady i konsekwencje. Często się im to nie podoba, ale rosną szczęśliwsze, bardziej ambitne i lepiej przystosowane do życia. Zatem jeśli obiecamy mu coś w zamian za jego zaangażowanie w jakąś czynność pamiętajmy jak ważne jest dotrzymanie słowa.

Kiedy ponoszą porażkę, naszym zadaniem jest pokazać im jak ją przeżyć. Dom powinien być schronieniem, gdzie można leczyć rany i gdzie dziecko powinno być akceptowane bez względu na to jaki popełniło błąd. Kiedy dostanie słaby stopień nie krzyczymy, ale też nie bagatelizujemy tego. Można powiedzieć dziecku: „ta ocena pokazuje czego się jeszcze nie nauczyłeś i nad tym trzeba mocniej popracować”. Zwróćmy uwagę na to by częściej chwalić niż krytykować. Z tego drugiego jednak nie rezygnujemy. Pamiętajmy jednak, aby krytyce poddawać działanie dziecka, a nie jego jako osobę. Naszym zadaniem jest umiejętnie korzystać z obu narzędzi wychowania i motywowania. W ten sposób dzieci nie będą bały się naszego niezadowolenia i nie zamkną się przed nami.

Wskazówki dla rodziców:

1. Od najmłodszych lat rozwijaj naturalną ciekawość dziecka, wzbudzaj jego motywację do poznawania nowych rzeczy, do nauki poprzez:
 - systematyczne wyprawy do księgarni, biblioteki – niech dziecko same wybierze sobie jakąś książeczkę lub czasopismo;
 - organizowanie wycieczek, poznawanie nowych miejsc, do muzeum, na wystawy, oglądanie z dzieckiem ciekawych programów w TV i rozmawianie o nich!
 - rozwiązywanie krzyżówek, zagadek, zabaw logicznych itp.
 - wykorzystywanie codziennych czynności i zdarzeń do ćwiczenia różnych umiejętności np. liczenia, logicznego myślenia itd.
 - dawanie przykładu własnym zachowaniem – spędzając wolny czas czytając prasę, książki, oglądając programy popularnonaukowe.

2. Dawaj dziecku do zrozumienia, że nauka jest ważna – nie mów, że to strata czasu, nie zwalniasz z udziału w lekcjach z błahych powodów.

3. Wykazuj zainteresowanie karierą szkolną dziecka i wspieraj je w niej:

- interesuj się tym, co wydarzyło się w szkole, rozmawiaj o tym, czego dziecko się nauczyło,
- wdrażaj dziecko do systematyczności, naucz dobrej organizacji pracy (odrabianie lekcji o tej samej porze, ale nie bezpośrednio przed lub po szkole),
- zadbaj o odpowiednie miejsce do nauki (stały kącik do pracy, odpowiedniej wysokości stół i krzesło, dobre oświetlenie – światło powinno padać z lewej strony; u dziecka leworęcznego – z prawej, zapewnij ciszę i spokój niezbędne do prawidłowej koncentracji uwagi),
- pomagaj dziecku w odrabianiu lekcji i pokonywaniu trudności – nie oznacza to jednak, że masz myśleć i wykonywać zadanie za dziecko! Pomóż mu zrozumieć polecenie, zaplanujcie poszczególne etapy niezbędne do wykonania zadania, w razie potrzeby udziel wskazówek naprowadzających dziecko i daj mu szansę samodzielnego rozwiązania zadania, a tym samym doświadczania sukcesu (To buduje wiarę we własne możliwości i rozwija motywację do nauki),
- unikaj atmosfery napięcia, nie okazuj ciągłego niezadowolenia, lecz szukaj mocnych stron swojego dziecka i udzielaj mu wsparcia. Stosuj pochwały zamiast mówić „z ciebie to już nic nie będzie”. Chwal - za osiągnięcia, lecz także za włożony wysiłek. Nie ogólnie, lecz za konkretną rzecz, np. jeśli dziecko szybko wykona zadanie, pochwal, że zrobiło je szybko i dobrze; jeśli trwało to dłużej – pochwal za wytrwałość.
- nigdy nie porównuj dziecka do rodzeństwa, kolegów, lecz do poprzedniego jego poziomu wiedzy i umiejętności – uświadamiasz mu w ten sposób ego postępy i motywujesz do dalszej pracy,
- w przypadku zniechęcenia dziecka lub doświadczania przez nie porażki – nie zaprzeczaj jego uczuciom mówiąc, że nic się nie stało, lecz nazwij jego uczucia (np. widzę, że: jest ci bardzo smutno z tego powodu, że jesteś rozczarowany, że zadanie to sprawia ci trudność), zachęć je do wymyślenia, jak można rozwiązać dany problem, zaproponuj własne pomysły i wspólnie zdecydujcie, które pomysły wydają się możliwe do zrealizowania.

Pamiętaj! Brak motywacji do nauki wynika najczęściej z nie wykształcenia u dziecka nawyków do uczenia się, bądź też jest skutkiem doznanych przez dziecko niepowodzeń.

Dziecko potrzebuje Twojego zrozumienia, wsparcia i wiary, że sobie poradzi!

Przygotowała:

pedagog - Małgorzata Wrzesień

psycholog - Agata Olczak

źródło: <http://pedagogsp82.w.interia.pl/jakmotywowac.htm>